

чепки, кжочепки, черни и т. н.), вишни, дюли, мушмули, дрънки, смокини (днесъ значително намалени: черни и бѣли) и т. н.

Всички пѣтешественици, които сж идвали въ Сливенъ, забелязватъ, че града почти не може да се види отъ многото тукъ плодни и други дървета. Почти всѣки дворъ си има своитѣ градини, както цвѣтни, тъй и плодни, па даже и зеленчукови, а въ лозята тѣ сж посадени не само за домашни потрѣби, но и за „сѣнка“ и красота.

Ce n'est que plus tard, пише Ами Буе (Ср. recueil d'itinéraires dans la Turquie d'Europe, Vienne, 1854, ср. 99—101) qu' on voit à ses pieds la ville d'Islivné et ses jardins verdoyants, qui font un effet d'autant plus agréable que les torrents à droite et à gauche ne présentent que d'horribles éboulis gris, et noires de roches schisteuses crétacées¹).

Въ последнитѣ редове той изтъква противността между живописната зеленина въ подножието на високитѣ тукъ планини и скалистата оголеност и сипеи, причинени отъ пороищата.

Au pieds de ces montagnes, продължава той, sont les jardins naturels les plus luxurieux qu'on puisse voir (въ подножието на тия планини се намиратъ естественитѣ и най-раскошни въ свѣта градини). C'est là qu'en été les habitants d'Islivné vont s'asseoir ou bord des eaux des torrents et goûter les fruits divers à noyaux (abricots, pêches, etc.), qui sont suspendus en profusion sur leurs têtes (именно тамъ, Сливенци презъ лѣтото отиватъ да се прохлядаватъ край потоцитѣ и да вкусватъ разни плодове (праскови, зарзали и т. н.), които висятъ въ изобилие надъ главитѣ имъ).

И действително, до направата на градската градина, Сливенскитѣ лозя, посадени съ плодни дървета, сж служили и за разходки презъ лѣтото.

Сливенци не сж мислѣли да използватъ като благодатен поминѣкъ мѣстното овощарство. Плодоветѣ, които растатъ тукъ, едва ли могатъ да се прибиратъ. Часть отъ тѣхъ сж жертва на гарги и кóсари, друга на пждари, третя на момчетии, които не отъ липса на плодове у бащинитѣ имъ лозя и градини посѣгатъ на чуждото, а защото считатъ това за „бабаитликъ“. (Не рѣдко чета отъ такива е връзвала „пждаря“ за да си извърши „бабайтската“ кражба, а да се връже или бие Сливенски пждаръ е действително бабаитликъ, тъй като тукашнитѣ пждари сж все стари хайдутѣ и „комитѣ“.) Вънъ отъ яденето, голѣма часть отъ плодоветѣ (емйша) се *цѣпи* и суши, за да се прави *ушафъ* (персийска дума), часть отъ който се употребя за чорба-ушафъ (компотъ), а друга се

¹). Едвамъ отсетне човѣкъ вижда въ политѣ на планината гр. Сливенъ и неговитѣ зелени градини, които правятъ толкова по-приятно впечатление, че на лѣво и на дѣсно пороитѣ не прѣставятъ освенъ ужасни срутини сиви и черни отъ варовити плочести скали“.